

Rada
Evropské unie

Brusel 29. května 2019
(OR. en, de)

Interinstitucionální spis:
2017/0355(COD)

9327/19
ADD 1

CODEC 1086
SOC 363
EMPL 273
DIGIT 100

POZNÁMKA K BODU „I/A“

Odesílatel:	Generální sekretariát Rady
Příjemce:	Výbor stálých zástupců / Rada
Předmět:	Návrh SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY o transparentních a předvídatelných pracovních podmínkách v Evropské unii (první čtení) – přijetí legislativního aktu – prohlášení

Prohlášení Komise

Komise v souladu s článkem 23 směrnice přezkoumá uplatňování této směrnice osm let po jejím vstupu v platnost s cílem navrhnout případně nezbytné změny. Komise se zavazuje, že ve své zprávě věnuje zvláštní pozornost uplatňování článků 1 a 14 členskými státy. Při posuzování, zda členské státy směrnici plně a správně provedly ve svých vnitrostátních právních systémech, Komise rovněž ověří soulad s článkem 14.

Prohlášení Německa, podpořené Maďarskem

Spolková republika Německo („Německo“) si přeje učinit v souvislosti s oblastí působnosti směrnice o transparentních a předvídatelných pracovních podmínkách v Evropské unii („směrnice“) toto prohlášení:

Pro oblast působnosti této směrnice má zásadní význam definice pracovněprávního vztahu nebo pracovní smlouvy.

Během jednání prosazovalo Německo a mnoho dalších členských států, aby byl za tímto účelem uveden odkaz na vnitrostátní právní předpisy členských států. Směrnice má dopad na ústřední oblast individuálního pracovního práva. Základní struktury v této oblasti vznikly na základě tradic v členských státech, a zahrnují zejména i způsob vymezení pracovněprávních vztahů a jejich odlišování od jiných právních vztahů.

Odkaz na vnitrostátní právní předpisy je nyní obsažen v čl. 1 odst. 2 směrnice. Z toho vyplývá, že pracovněprávní vztah a tím i oblast působnosti směrnice vymezují v souladu se svojí příslušnou vnitrostátní úpravou v první řadě členské státy.

Odkaz na judikaturu Soudního dvora Evropské unie obsažený v čl. 1 odst. 2 chápe Německo v tom smyslu, že se týká judikatury Soudního dvora v souvislosti se zajištěním účinnosti směrnic. Podle této judikatury platí, že pokud dotyčná směrnice odkazuje na vnitrostátní právní předpisy, vymezují pracovněprávní vztah v první řadě členské státy. Tato volnost uvážení je omezena skutečností, že členské státy nemohou určité kategorie pracovníků libovolně vyloučit. Soudní dvůr tento aspekt posuzuje v každém jednotlivém případě na základě účelu konkrétní směrnice.

Odkaz v čl. 1 odst. 2 směrnice tak neznamená, že má být koncept pracovněprávního vztahu vykládán jednotně v celé Unii. Jinak by totiž odkaz na vnitrostátní právní předpisy postrádal smysl. Toto vyplývá rovněž ze skutečnosti, že formulace týkající se zajištění jednotného provádění byla z příslušného bodu odůvodnění vypuštěna.

Prohlášení Estonska

Návrh směrnice o transparentních a předvídatelných pracovních podmínkách stanoví nové aspekty týkající se ochrany pracovníků před propuštěním a důkazního břemene zaměstnavatelů. Ačkoliv Estonsko souhlasí s tím, že je nezbytné a důležité zajistit ochranu pracovníků před propuštěním, domníváme se rovněž, že je nezbytně nutné umožnit členským státům dostatečnou flexibilitu, tak aby mohly při provedení směrnice ve vnitrostátním právu zohlednit jednotlivé systémy a postupy členských států, a zejména skutečnost, zda jejich systémy poskytují pracovníkům větší ochranu.

Estonské vnitrostátní právní předpisy již úroveň ochrany, kterou směrnice požaduje, splňují nebo převyšují.

Estonské právní předpisy uznávají pouze omezený počet důvodů pro propuštění, jež jsou stanoveny zákonem. Zaměstnavatel je povinen vypovězení pracovní smlouvy zdůvodnit a během pracovněprávního sporu musí zaměstnavatel rovněž prokázat, že důvody propuštění byly správné a opodstatněné.

Estonsko vyjadřuje důrazný nesouhlas s myšlenkou, aby se v každém případě předpokládalo, že zaměstnavatel jedná ve zlé víře a zneužívá omezení pracovního práva. To vyplývá z ustanovení čl. 18 odst. 3 až 6, která předpokládají, že zaměstnavatel při propuštění zaměstnance nevezal příslušná omezení v úvahu. Estonské pracovní právo je založeno na odlišném předpokladu, přičemž poskytuje větší ochranu a nabízí pozitivnější přístup.

Estonsko přijetí směrnice podporuje. Nesouhlasí však s přístupem, který byl zaujat k článku 18 ohledně ochrany pracovníků před propuštěním a důkazního břemene. Domníváme se, že ochrana, kterou směrnice požaduje, je v Estonsku splněna prostřednictvím odlišného systému propouštění. Rozhodnutí o specifických aspektech propuštění a jejich regulace by měly být ponechány na členských státech.

Prohlášení České republiky

Pro oblast působnosti této směrnice má zásadní význam definice pracovněprávního vztahu nebo pracovní smlouvy. Česká republika společně s řadou dalších členských států během jednání prosazovala, aby byl za tímto účelem uveden odkaz na vnitrostátní právní předpisy členských států. Směrnice má dopad na ústřední oblast individuálního pracovního práva. Základní struktury v této oblasti mají v jednotlivých členských státech své historické kořeny, mimo jiné i ve vztahu ke způsobu, jakým jsou pracovněprávní vztahy vymezeny a odlišovány od jiných právních vztahů.

Odkaz na vnitrostátní právní předpisy je nyní obsažen v čl. 1 odst. 2 směrnice. Z toho vyplývá, že pracovněprávní vztah a tím i oblast působnosti směrnice vymezují v souladu se svojí příslušnou vnitrostátní úpravou v první řadě členské státy.

Česká republika se domnívá, že odkaz na Soudní dvůr Evropské unie uvedený v čl. 1 odst. 2 směrnice se týká jeho judikatury v souvislosti se zajištěním účinnosti směrnic. Podle této judikatury platí, že pokud dotyčná směrnice odkazuje na vnitrostátní právní předpisy, nesou odpovědnost za vymezení pracovněprávních vztahů v první řadě členské státy. Tato volnost uvážení je omezena skutečností, že členské státy nemohou určité kategorie pracovníků libovolně vyjmout. Soudní dvůr tento aspekt posuzuje v každém jednotlivém případě na základě účelu konkrétní směrnice.

Odkaz v čl. 1 odst. 2 směrnice tak neznamená, že má být koncept pracovněprávního vztahu vykládán jednotným způsobem v celé Unii. Jinak by totiž odkaz na vnitrostátní právní předpisy postrádal smysl. Toto vyplývá rovněž ze skutečnosti, že předpoklad jednotného provádění byl ze souvisejícího 8. bodu odůvodnění vypuštěn.